

РЕШЕНИЕ

№ 10333

гр. София, 25.03.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 45 състав, в публично заседание на 25.02.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгени Стоянов

при участието на секретаря Теменужка Стоименова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **12907** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. чл. 84, ал. 3, във вр. чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4, във вр. чл. 8 и чл. 9 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).
Образувано е по жалба на Х. А. Х., търсещ закрила от С., ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане], в [населено място], област Д. ал Зор, адрес: [населено място], бул. „Б. шосе № 270, РПЦ на ДАБ при МС, срещу Решение № 12014 от 18.11.2024 г. на Председателя на Държавна агенция за бежанците при МС, с което на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4, във вр. чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ, му е отказано да му бъде предоставен статут на бежанец и хуманитарен статут.

В жалбата до съда Х. А. Х. посочва, че обжалваният административен акт е неправилен и незаконосъобразен поради нарушение на материалния закон и съществено нарушение на административнопроизводствените правила при издаването му. Жалбоподателят не е съгласен с изводите на органа, че за него не са налице предпоставките по чл. 8, ал. 8, респ. чл. 9, ал. 5 от ЗУБ – възможност да се ползва от ефективна закрила в част от държавата му на произход. Справките, на които органът е основал своите изводи, не са актуални към момента на вземане на решение. Не е обсъдена хипотезата на чл. 8, ал. 6 от ЗУБ, където е посочено, че опасенията от преследване може да се основават на събития, настъпили след като чужденецът е напуснал държавата си по произход, или на дейност, извършена от него след отпътуването му. Ситуацията в С. е влошена. Превзет е родният град на жалбоподателя – Д. ал Зор в Източна С.. Не са обсъдени всички факти от значение за

правилното решаване на случая.

В съдебно заседание жалбоподателят не се явява. Представява се от адв. Т. И.. Иска от съда да уважи жалбата и да върне преписката на административния орган за ново произнасяне, като се съобразят препоръките на ВКБООН и новите доказателства.

Ответникът – редовно уведомен представлява се от началник на отдел „Качество на производството” в дирекция „Качество на процедурата за международна закрила” на ДАБ при МС А. Г.. Иска от съда да отхвърли жалбата като неоснователна и недоказана.

Софийска градска прокуратура – представлява се от прокурор Яни Костов. Намира решението на ДАБ при МС за правилно и законосъобразно.

Административен съд София-град след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите, възраженията и изразените становища на страните, прие за установено следното:

Не е спорно по делото, че Х. А. Х., търсещ закрила от С., ЛНЧ [ЕГН], е подал молба за предоставяне на международна закрила с вх. № В – 13 – 1138 / 04.09.2024 г. в Регистрационно – приемателен център – [населено място] (РПЦ – [населено място], В.) до Председателя на Държавната агенция за бежанците при МС (л. 58 от делото). Попълнени са регистрационен лист и приложение към него. (л. 56 – 57 от делото) Съставена е Евродак дактилоскопна карта (л. 54 от делото). Личните данни на Х. Х. са установени въз основа на декларация по чл. 30, ал. 1, т. 3 от ЗУБ (л. 52 от делото).

Чуждият гражданин е информиран писмено на разбираем за него език в присъствието на преводач за процедурата, която ще се следва, за неговите права и задължения, за последиците от неспазването на задълженията му или за отказа да сътрудничи на длъжностните лица на ДАБ при МС. Уведомен е за организациите, които предоставят правна и социална помощ на чужденци, които търсят международна закрила в Република България. Предоставена му е информация за задълженията на чужденците, настанени в центровете на ДАБ (л. 47 – 48 от делото).

В хода на административното производство е изискано писмено становище от директор на специализирана дирекция „М“ на ДАНС. Становището е изискано на основание чл. 58, ал. 10 от ЗУБ (л. 40 от делото). Писменото становище е изготвено на 08.10.2024 г. с рег. № М – 16919 от същата дата. Постъпило е в ДАБ при МС с рег. № УП 7080 от 09.10.2024 г. (л. 33). В него е посочено, че ДАНС не възразява да бъде предоставена международна закрила в Република България на Х. А. Х., ако отговаря на условията по ЗУБ.

На дата 12.09.2024 г. с Х. А. Х. е проведено интервю. В него той посочва, че е имал лична карта, но е останала в С., за да не му я вземат турските власти. Няма роднини в Европа. Напуснал е С. на дата 18.08.2024 г. Останал е в И. за около една седмица. Пристигнал е в България нелегално. Преминал е границата с помощта на трафикант. Не е имал финансова възможност да продължи за Германия. Х. е арабин, като изповядва религията на исляма. Той е сунит. Не е имал проблеми в С. заради религията или етноса си. Не е членувал във военна групировка, не е бил арестуван и не е осъждан. Не е служил в армията и не е търсен от военните. Роден е в [населено място], област Д. ал Зор. Не може да живее в тази област, защото има война и трябва да ходи в армията. Не е женен. Работил е като овчар. Не е членувал в политическа партия или организация. Напуснал е С. защото има война и няма храна. Бяга от войната. Животът в С. е много труден. Към него не са отправяни заплахи. Не е имал проблеми с официалните власти в С., с армията или полицията. Споделя, че би се

върнал в С., ако няма война и е спокойно.

В резултат от проведеното административно производство е постановено оспореното Решение № 12014 от 18.11.2024 г. на Председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерския съвет, с което, на основание чл. 75, ал. 1, т. 2, във вр. с чл. 8 и чл. 75, ал. 1, т. 4, във връзка с чл. 9 от ЗУБ, е било отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут.

В решението е прието, че за кандидата за закрила не са налице предпоставките за предоставяне на статут на бежанец по ЗУБ съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, тъй като изложените от него мотиви не са правно релевантни за търсената закрила. Жалбоподателят не посочва причини за основателни опасения от преследване. Според административния орган жалбоподателят не е търсен за военна служба. Не сочи да е бил издирван от редовната сирийска армия. Не е търсен и от кюрдските сили, които са управлявали района. Кандидатът за закрила е напуснал С. единствено и само по лични и икономически причини – в търсене на по – добър живот в Европа. Молителят е напуснал страната си заради финансови проблеми, като целта му е била да стигне до Германия.

Органът се е позовал на справка с вх. № МД – 02 – 3 от 15.10.2024 г., изготвена от дирекция „Международна дейност“ към ДАБ при МС, която съдържа информация относно отношението на властите в С. спрямо млади мъже, които не са отслужили военна служба. От справката е видно, че след като тези мъже се върнат в С., се прилага Законодателен указ 31 / 2020, който изменя ключови разпоредби на Законодателен указ 30 / 2007 (Закон за сирийската военна служба). Сирийските граждани, които пребивават в чужбина за една, две, три или четири години, вече могат да платят съответно 10 000, 9 000, 8 000 или 7 000 щатски долара. Ако тази сума бъде платена, те се освобождават от военна служба.

Според органа, етническата принадлежност на Х. А. Х. не е достатъчно основание за предоставяне на статут на бежанец. Фактът, че Х. е арабин не е достатъчен сам по себе си за предоставяне на статут на бежанец. Необходимо е и наличието на личен елемент. Прието е, че изложената от жалбоподателя бежанска история не води до извод, че са налице предпоставки да му се предостави статут на бежанец по чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. Не се установяват причини, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група. Х. Х. не е направил релевантни твърдения за осъществено спрямо него преследване от страна на държавата, от партии или организации, които контролират държавата или значителна част от нейната територия. Не се установява да са нарушени основни права на жалбоподателя. Не се установява спрямо него да е осъществена съвкупност от действия, които да доведат до нарушаване на основните му права, достатъчно тежки по своето естество или повторяемост. Съгласно чл. 8, ал. 4 от ЗУБ преследване е нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повторяемост.

Органът е обърнал внимание на факта, че жалбоподателят е мюсюлманин, но той изрично е заявил, че не е имал никакви проблеми заради това обстоятелство. Персонално спрямо сирийския гражданин в държавата му по произход не е упражнявано насилие и лично не е бил обект на репресии.

Според административния орган искането на Х. Х. в частта за предоставяне на хуманитарен статут трябва да бъде отхвърлено като неоснователно. Търсецят

международна закрила не прави обосновани изявления за наличието на реална опасност от тежки посегателства във връзка с възможността за прилагането на чл. 9, ал. 1, т. 1 и 2 от ЗУБ. Съгласно посочената разпоредба, хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание или екзекуция, или изтезание, нечовешко или унижително отнасяне или наказание.

Субектите на тежки посегателства могат да бъдат както държавата, така и партии или организации, които контролират държавата или значителна част от нейната територия (чл. 9, ал. 2 от ЗУБ). Според мотивите на органа, Х. А. Х. не е напуснал страната си по произход, поради реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, не са налице и данни, че търсецът международна закрила е заплашен от изтезание или нечовешко или унижително отнасяне или наказание, тъй като не е заявил наличието на проблеми, както с официалните власти, така и с която и да било групировка на територията на С..

Решаващият орган е преценил конкретния случай и в контекста на Директива 2004 / 83 / ЕО от 29.04.2004 г. Съобразено е и Решение на СЕС от 17 февруари 2009 г. по дело С – 465 / 2007 г. Посочена е практиката на Съда на ЕС относно формулираната концепция за „подвижната скала“. Според тази концепция, колкото по – способен е търсецът международна закрила да докаже, че е специфично засегнат поради присъщи на личното му положение елементи, толкова по – ниска ще бъде степената на безогледно насилие, която се изисква, за да може той да търси хуманитарен статут (субсидиарна закрила).

Решаващият орган е анализирал ситуацията от гледна точка на справка с вх. № ЦУ – 1841 от 23.08.2024 г. на дирекция „Международна дейност“ на ДАБ при МС и справка с вх. № МД – 02 – 41 от 05.11.2024 г., отново изготвена от дирекция „Международна дейност“ на ДАБ при МС. Двете справки съдържат информация относно актуалното положение в С. и конкретно област Д. ал Зор. Прието е от административния орган, че през периода 1 август 2022 г. – 28 юли 2023 г. в провинция Д. ал Зор е имало 1089 инцидента със сигурността. Те са регистрирани от А., от които 588 са „битки“, 246 „насилие с експлозивни / дистанционно насилие“, а 255 инцидента са определени като „насилие срещу цивилни“. През периода август 2022 г. – юли 2023 г. Сирийската мрежа за човешки права (S. network for H. R.) е регистрирала 167 смъртни случая на цивилни в провинция Д. ал Зор, докато през август – ноември 2023 г. същата организация е документирала 70 смъртни случая на цивилни лица.

Административният орган стига до извода, че поради липса на добре обосновани опасения от преследване и индивидуализация на заплахата за живота на кандидата, за да са налице предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут, безогледното насилие в С. трябва да е изключително. Въз основа на приобщените в хода на административното производство справки не може да се направи извод, че насилието в С. е безогледно и изключително.

В хода на административното производство е дадено мотивирано становище рег. № УП 7080 от 14.11.2024 г. от старши експерт в отдел „ПМЗ – кв. В.“, РПЦ – С., в което се предлага на жалбоподателя да се откаже предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут. (л. 24 от делото).

По административната преписка е приобщена справка с вх. № МД – 02 – 41 от

05.11.2024 г., изготвена от дирекция „Международна дейност“ към ДАБ при МС.
По административната преписка е приобщена справка с вх. № ЦУ – 1841 от 23.08.2024 г., изготвена от дирекция „Международна дейност“ към ДАБ при МС.

По допустимостта:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена срещу годен за оспорване административен акт, от надлежна страна, за която е налице правен интерес от търсената защита и при спазване на 14 - дневния срок за съдебно обжалване, предвиден в чл. 84, ал. 3 от ЗУБ. Оспореното решение е връчено на дата 11.12.2024 г. Жалбата е подадена чрез административния орган на дата 19.12.2024 г.

Жалбата по същество е неоснователна.

Оспореният акт е издаден от компетентен административен орган съобразно правомощието на председателя на ДАБ по чл. 48, ал. 1, т. 1 от ЗУБ да предоставя, отказва, отнема или прекратява статут на бежанец и хуманитарен статут в Република България.

Жалбоподателят Х. А. Х., търсещ закрила от С., ЛНЧ [ЕГН], е чужденец по смисъла на § 1, т. 1 от Допълнителните разпоредби на ЗУБ - не е български гражданин, не е гражданин на друга държава - членка на Европейския съюз, държава – страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или на Конфедерация Швейцария.

На Х. А. Х., е разяснена и осигурена възможност да кандидатства за международна закрила, видно от подадената негова молба до председателя на ДАБ с искане по чл. 59, ал. 2 от ЗУБ към официалните власти на Република България да му се предостави международна закрила.

Производството за Х. А. Х., се явява образувано с регистрирането на неговата писмена молба. Оспореното решение е издадено в производство по общия ред по глава шеста, раздел II от ЗУБ, с което на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 от ЗУБ на Х. А. Х. е отказано предоставянето на статут на бежанец и на хуманитарен статут.

Решение № 12014 от 18.11.2024 г. на Председателя на Държавна агенция за бежанците при МС е издадено в изискуемата писмена форма – чл. 9, ал. 1 от Директива 2013 / 32 / ЕС. Решението е мотивирано с фактическите и правните основания за отхвърляне на молбата – чл. 59, ал. 1 и ал. 2, т. 4 от АПК, вр. чл. 9, ал. 2, изречение 1 – во от Директива 2013 / 32 / ЕС. Съгласно чл. 75, ал. 2, изречение 1 – во от ЗУБ са обсъдени подробно, както личното положение на кандидата за международна закрила, така и ситуацията в държавата му на произход по § 1, т. 7 от Допълнителните разпоредби на ЗУБ. Съгласно § 1, т. 7 от ДР на ЗУБ, "държава по произход" е държавата или държавите, чийто гражданин е чужденецът, или за лице без гражданство - държавата на предишното му обичайно пребиваване.

Съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗУБ статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който поради основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение и / или принадлежност към определена социална група, се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея.

Според настоящия състав, обосновано е прието от административния орган, че не се установява основателно опасение от преследване, което да е относимо към предоставянето на бежански статут на Х. Х.. Не са обосновани основателни опасения от преследване по причините, които са посочени в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. Споделя се изводът на административния орган, че представената от сирийския гражданин

бежанска история е неаргументирана в полза на търсената закрила. Това води до извод, че Х. Х. не отговаря на критериите, установени в определението за бежанец. Определението за бежанец е въведено с Конвенцията за статута на бежанците на ООН от 1951 г. В значителна степен Конвенцията е приета точно с тази цел – да посочи кои лица трябва да се смятат за бежанци, като се дефинират признаците, чрез които те могат да бъдат разпознати и дефинирани. (в този смисъл е § 3 от преамбюла на Конвенцията за статута на бежанците от 1951 г.) Условно определението за бежанец може да се раздели на две групи елементи – от субективна и от обективна страна. Субективната страна на определението за бежанец обхваща мотивите и целта на бежанеца, докато обективната му страна обхваща фактите и обстоятелствата, които са ги породили. Така елементите на определението за бежанец от субективна страна включват: възникнали у дадено лице опасения от преследване (мотив), поради които е формирана воля да се търси и ангажира закрилата на чужда държава, за да се предотврати връщане в държавата на произход (цел) поради нежелание на бежанеца да се постави отново под обхвата на нейната власт. От обективна страна бежанецът трябва да се намира извън държавата си на произход или обичайно местоживееене (местонахождение), опасенията от преследване трябва да са обосновани в задоволителна степен (основателност), а самото преследване или заплахата от преследване трябва да са предизвикани от точно определени причини, свързани с неговата личност и индивидуалност (**каузалност**).

Х. Х. не отговаря на законовите условия за признаване на статут на бежанец поради следното:

В качеството си на сирийски гражданин, който пребивава на територията на Република България, той е чужденец – гражданин на трета държава, който се намира извън държавата си по произход, чийто гражданин е съгласно чл. 2, б. „д“ от Директива 2011 / 95 / ЕС и член 1, раздел А (1) от Женевската конвенция от 1951 г., изменена с Нюйоркския протокол от 1967 г. Декларираните от Х. Х. при регистрацията по чл. 61, ал. 2 ЗУБ, и при интервюто факти по чл. 4, ал. 1 от Директива 2011 / 95 ЕС в подкрепа на молбата му за закрила нито пряко, нито косвено са свързани с държавата по произход – чл. 4, ал. 3, б. „а“ от Директива 2011 / 95 / ЕС или с осъществено или осъществимо спрямо него преследване – чл. 4, ал. 3, б. „б“ от Директива 2011 / 95 ЕС.

Направените изявления от Х. Х. пред Държавна агенция за бежанците при Министерския съвет във връзка с индивидуалното му положение и лични обстоятелства нито поотделно, нито заедно сочат, че е напуснал С., защото е бил преследван, в това число поради раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група, политически убеждения – чл. 4, ал. 3, буква „в“ от Директива 2011 / 95 / ЕС. Това се потвърждава от проведеното с него интервю (л. 34 – 39 от делото).

От жалбоподателя Х. Х. не са съобщени събития, настъпили след като е напуснал С., или извършвани от него дейности, след като е заминал, израз или продължение на убеждения и ориентация, изразявани в държавата му на произход, които да пораздат у него опасения от преследване при завръщане и да сочат на нужда от международна закрила, възникнала на място (*sur place*), съгласно чл. 5, ал. 1 и ал. 2 от Директива 2011 / 95 / ЕС. Тоест, молбата на Х. Х. към официалните власти на Република България нито при подаването ѝ, нито в който ѝ да е последващ момент е обоснована от самия него с каквито ѝ да е елементи, относими към критериите, релевантни за

определяне на статут на бежанец.

В хода на интервюто Х. Х. заявява следното: искам от България да получа закрила. Би се завърнал в С., ако има сигурност и да няма война. (л. 38 от делото)

О. дотук анализ сочи, че Х. Х. не изпитва основателни опасения от действията на преследване по чл. 8, ал. 3 – 5 от ЗУБ.

Обосновано и правилно ответният национален административен орган е приел, че декларираната от Х. Х. причина да напусне С. е с личен, социално – икономически характер и е извън обхвата на ЗУБ.

Предпоставките за хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т. 1, 2 и 3 ЗУБ са идентични с условията за субсидиарна закрила по чл. 2, б. “е“, вр. чл. 15, б. “а“, „б“ и „в“ от Директива 2011/95/ЕС. Такава международна закрила може да се предостави на чужденец, за който има сериозни основания да се смята, че ако бъде изпратен обратно в държавата му на произход, или при лице без гражданство – в държавата на предишното обичайно местопребиваване, то той би бил изложен на реална опасност от тежки посегателства като: 1) *смъртно наказание или екзекуция*; 2) *изтезание, нечовешко или унижително отношение, или наказание; или 3) тежки и лични заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт, и които не могат или поради такава опасност не желаят да получат закрила от тази държава.* Понятието „реална опасност“ (*‘real risk’*) не е дефинирано, нито има трайно възприето негово тълкуване в юриспруденцията на С. и/или СЕС. Смята се, че то определя стандарта на доказване при субсидиарната закрила, като по правило изключва рискове, свързани единствено с общата ситуация в държавата, тези, чието настъпване е само възможно или е така далечно, че е нереално. С понятието „тежки посегателства“ (*‘serious harm’*) се означава естеството и интензивността на засягане на правата на човека, като трябва то да е с достатъчна сериозност (суровост). Извън изброените по-горе три вида посегателства, субсидиарна закрила не може да се признае за никакъв друг вид вреда, дискриминация и/или нарушение на човешки права.

Определението за хуманитарен статут не се фокусира върху субективните особености и личната история на кандидата, а върху обективната ситуация в държавата му на произход. Тази обективна ситуация води до посочените в разпоредбата на чл. 9 от ЗУБ отрицателни последици – реални заплахи за живота или физическата неприкосновеност на кандидата за закрила. Тези негативни последици обаче се явяват заплаха не само спрямо въпросния човек, но също така и спрямо неопределен кръг от други лица, намиращи се в тази държава. Тоест, заплахата е териториална, като тя възниква и съществува, без да е насочена конкретно към личността на кандидата, търсещ убежище и закрила. Хуманитарният статут се предоставя като допълнителна международна закрила, предоставяна поради обективни обстоятелства в държавата на произход. Тези обстоятелства не възникват заради конкретния кандидат и нямат връзка с неговата личност, но въпреки това го засягат на общо основание.

Основателни са мотивите на административния орган, че твърдения, които да са свързани с посочените по – горе предпоставки не са направени от жалбоподателя Х. Х.. Липсват изявления, които да водят до извод, че той е бил принуден да напусне или да остане извън страната си на произход по причина на реална опасност от смъртно наказание или екзекуция, изтезание, нечовешко или унижително отнасяне.

В решението си административният орган е приел, че за Х. Х. не се доказва специфичен риск по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Административният орган е извършил

преценката си по прилагане на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, въз основа на обективизираната в Справка № ЦУ-1841 / 23.08.2024 г. на Дирекция "Международна дейност" при ДАБ, информацията относно Сирийска арабска република, като е приел, че гражданските власти поддържат ефективен контрол върху официалните военни, полицейски и държавни сили за сигурност. Няма данни в област Д. ал Зор да е налице безогледно насилие, което да достига високо ниво и съответно да се изисква по – ниско ниво на отделни елементи, за да се констатират съществени основания, въз основа на които да се смята, че цивилно лице, върнато на територията на страната си на произход, ще бъде изложено на реална опасност от тежки посегателства, изразяващи се в тежки заплахи срещу живота или личността по смисъла на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, респективно чл. 15, б. „в“ от Директива 2011 / 95 / ЕС.

С оглед на информацията в справките, не се установяват разширенията, които са дадени в решение на Съда на Европейските общности (С.) от 17 февруари 2009 г. по дело С – 465 / 07 и тълкувателно решение на СЕС от 30 януари 2014 г. по дело № С – 285 / 12 по тълкуването на чл. 15, б. „в“ от Директива 2011 / 95 / ЕС, които се преценяват във връзка с прилагане единствено на нормата на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Съгласно постановеното от С. Решение от 17 февруари 2009 г., наличието на подобна заплаха по изключение може да се счита за установено, когато степента на характеризиращото въоръжения конфликт безогледно насилие в страната достигне до такова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице поради самия факт на пребиваване е изложено на реална опасност да претърпи тежки и лични заплахи.

При своето произнасяне съдът съобрази и справката с вх. № МД – 02 – 28 от 14.01.2025 г. относно: С.. Актуална политическа и икономическа обстановка (към дата 14.01.2025 г.) Справката е предоставена и приета в открито съдебно заседание от дата 25.02.2025 г. В справката е посочено, че към 29 декември 2024 г. 94 от общо 114 – те подкрепяни от Върховния комисариат на бежанците на ООН (ВКБООН) обществени центрове в С. възобновяват своята дейност. От 27 ноември 2024 г. насам 58 500 души са се свързали с обществените центрове, за да се регистрират и да получат достъп до услугите за закрила. Според ВКБООН, в периода от 8 – 29 декември 2024 г. 58 400 души са се завърнали в С. (основно от Л., Й. и Турция). От началото на 2024 г. (до 29 декември 2024 г.) приблизително 419 200 сирийски бежанци са се завърнали в страната, повечето от тях в Р. (25 %), А. (20 %) и Д. (20 %).

В справката е посочено, че на 19 декември 2024 г. генералният секретар на ООН А. Г. говори пред репортери, потвърждавайки ангажимента на ООН да подкрепя С. през предстоящия преходен период. При служебното правителство политическият процес трябва да следва принципите, изложени в резолюция 2254 на Съвета за сигурност. Тя предоставя пътна карта за този преход и призовава за прекратяване на конфликта, установяване на несектантско управление и свободни и честни избори, които да се проведат в рамките на 18 месеца. Специален пратеник на ООН за С. посещава Д. за среща с лидерите на фракциите в С., включително „Х. Т. ал Ш.“ (HTS), където отбелязва, че има „много надежда сред цивилните за началото на нова С.. Нова С., която в съответствие с резолюция 2254 на Съвета за сигурност на ООН ще приеме нова Конституция, която ще гарантира, че има социален договор, нов социален договор за всички сирийци.“

Посочва се още, че хуманитарната реакция в С. ще се адаптира в хода на все още бързо променящите се условия в резултат на смяната на режима. ООН и нейните

партньори започват възстановяването на някои ключови съоръжения, като болници и пътища. Специалният пратеник в С. казва: Нуждаем се от незабавна хуманитарна помощ, но също така трябва да сме сигурни, че С. може да бъде възстановена, че можем да видим икономическо възстановяване и че можем да се надяваме да видим началото, където започваме процесът за прекратяване на санкциите.

Към 23.01.2025 г. ВКБООН съобщава, че от 8 декември 2024 г. насам близо 115 000 сирийци са се завърнали обратно в страната.

Видно от справка от дата 14.01.2025 г. международните полети от летището в Д. са възобновени за първи път след падането на режима на Б. А.. Информацията се основава на електронното издание на британския вестник *T. G.* Възобновяването включва първия директен полет от катарската столица Доха от 13 години насам. Катар, силен противник на А., прекратява полетите до С. преди 13 години.

На 6 януари 2025 г. Световната здравна организация осъществява първата за 2025 г. трансгранична мисия на ООН в С. С., провеждайки обучения за парамедиците в А., Северно А.. През следващите дни са планирани допълнителни трансгранични мисии от Турция, а през 2024 г. ООН е изпълнила общо 386 трансгранични мисии в С. С. – средно 30 мисии на месец, предимно за наблюдение на проекти, извършване на оценки и ангажиране на общности.

След идването си на власт новото ръководство на С. се ангажира да защитава правата на малцинствата. В началото на януари 2025 г. Министерството на образованието на преходното правителство обявява нова учебна програма за всички възрастови групи, която отразява по – силно ислямската гледна точка и премахва всички препратки към ерата на А. от всички учебни дисциплини.

Приетата по делото справка е изготвена в съответствие с „Методологията на Агенцията на Европейския съюз за убежището“ (бивше наименование Европейска служба за подкрепа в областта на убежището) за изготвяне на информация за страните на произход“ (2023 г.)

Съгласно чл. 21, т. 7 от Устройствения правилник на ДАБ, Дирекция „Международна дейност“ изготвя и актуализира аналитични доклади и справки за сигурните държави по произход, за кризисните райони и за бежанските потоци. Следователно посочената справка е изготвена от компетентен орган и в кръга на правомощията му. Справката представлява официален писмен свидетелстващ документ, удостоверяващ, че лицето, което е издало справката, при извършването от него проверка е установило именно фактите, удостоверени в нея.

Съдът намира, че в посочената по – горе справка не се съдържа информация, която да опровергава изводите на административния орган, че самото присъствие на цивилно лице в района на провинция Д. ал Зор не би довело до реален риск от тежки посегателства по смисъла на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. От справката не се установява в провинция Д. ал Зор да съществува безогледно (безразборно) насилие. Не се установява то да достига до толкова високо ниво и съответно да се изисква по – ниско ниво на отделни елементи, за да се констатират съществени основания, въз основа на които да се смята, че цивилно лице, върнато на територията на страната си на произход, ще бъде изложено на реална опасност от тежки посегателства, изразяващи се в тежки заплахи срещу живота или личността му по смисъла на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, респ. чл. 15, б. „в“ от Директива 2011/95/ЕС.

Не се установяват разширенията, дадени в тълкувателно решение на Съда на Европейските общности (С.) от 17 февруари 2009 г. по дело С – 465 / 07 и

тълкувателно решение на Съда на ЕС от 30 януари 2014 г. по дело С – 285 / 12 по тълкуването на чл. 15, б. „в“ от Директива 2011 / 95 / ЕС, които се преценяват във връзка с прилагането единствено на нормата на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Последната разпоредба гласи, че хуманитарен статут може да се предостави, ако съществуват тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт. Според мотивите на решението на Съда на Европейските общности (С.) от 17 февруари 2009 г. по дело С – 465 / 07, наличието на подобна заплаха по изключение може да се счита за установено, когато степента на характеризиращото въоръжения конфликт безогледно насилие в страната достигне до такова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице поради самия факт на пребиваване, е изложено на реална опасност да претърпи тежки и лични заплахи. Обоснован е изводът на административния орган, че за Х. Х. не съществува реален риск от тежки посегателства по смисъла на чл. 9, ал. 1 от ЗУБ, поради което искането за международна закрила и в тази част е неоснователно.

Съгласно чл. 9, ал. 5 от ЗУБ, хуманитарен статут може да не се предостави, когато в една част на държавата по произход не съществува реален риск чужденецът да понесе тежки посегателства, при което той може сигурно и законно да пътува и да получи достъп до тази част на държавата, както и може основателно да се очаква да се установи там. Такава област по отношение на жалбоподателя Х. Х. се явява Д. ал Зор. Вече беше посочено, че липсват данни в провинция Д. ал Зор да е налице безогледно насилие, което да достига високо ниво и съответно да се изисква по – ниско ниво на отделни елементи, за да се констатират съществени основания, въз основа на които да се смята, че цивилно лице, върнато на територията на страната си на произход, ще бъде изложено на реална опасност от тежки посегателства, изразяващи се в тежки заплахи срещу живота или личността по смисъла на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, респективно чл. 15, б. „в“ от Директива 2011 / 95 / ЕС.

Съгласно пълзящата скала, посочена в т. 39 на решението на Съда в Л., в колкото по – голяма степен молителят съумее да докаже, че е конкретно повлиян от фактори, които имат пряко отношение към личното му положение, толкова по – слаба ще трябва да е степента на безогледното насилие за него. В т. 39 тълкувателно решение на Съда на Европейските общности (С.) от 17 февруари 2009 г. по дело С – 465 / 07 дословно е посочено следното: В това отношение следва да се уточни, че колкото по-способен е евентуално молителят да докаже, че е специфично засегнат поради присъщи на личното му положение елементи, толкова по-ниска ще бъде степента на безогледно насилие, която се изисква, за да може той да търси субсидиарната закрила. В конкретния случай жалбоподателят по никакъв начин не успява да докаже, че е конкретно поставен в ситуация на опасност. Липсва индивидуализация на заплаха срещу него.

Преценено съвкупно с всички доказателства по делото това означава, че за жалбоподателя явно не съществуват никакви обстоятелства, които да имат пряко отношение към личното му положение. Не се посочват конкретни факти, които да водят до извод, че лично за Х. Х. съществува реална опасност. Основният мотив за Х. Х. е икономическият. Същият заявява, че не иска да служи в сирийската армия. Това обстоятелство обаче не е такова, че да води до признаване на хуманитарен статут.

Посоченото означава, че за да се предостави хуманитарен статут на Х. Х., безогледното насилие в С. трябва да е изключително. Видно от приетите по делото

справки в С. няма безогледно насилие. Споделя се изводът на административния орган, че не се установява спрямо чужденеца да са налице сериозни и потвърдени основания да се счита, че единствено на основание присъствието си на територията на С. и конкретно в населеното място – [населено място], област Д. ал Зор, той би бил изправен пред реален риск да стане обект на заплахата, релевантна за предоставяне на хуманитарен статут.

За жалбоподателя Х. А. Х. липсват предпоставки за предоставяне на статут по чл. 8, ал. 9 и чл. 9, ал. 6 от ЗУБ. Жалбоподателят не е заявил член на семейството му да има предоставен статут в Република България.

Не са налице и условията за хуманитарен статут по други хуманитарни причини (чл. 9, ал. 8 от ЗУБ). Жалбоподателят не се позовава на причини от хуманитарен характер. Причините от хуманитарен характер трябва да са такива, че да разкриват реална опасност от посегателство върху личността на чужденеца, който кандидатства за получаването на статут. Такава реална опасност по делото не се установява.

По отношение на предпоставките за прилагане на разпоредбата на чл. 9, ал. 8 от ЗУБ съдът съобрази и тълкуването на СЕС в т. 45 от Решение от 12.09.2024 г. по дело С – 352 / 23 (С.). В т. 45 от посочения акт е отбелязано следното: по отношение на член 3 от Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29 април 2004 година относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци или като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила (ОВ L 304, 2004 г., стр. 12; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 7, стр. 52), която разпоредба има същия текст като на член 3 от Директива 2011/95, Съдът е приел, че не допуска държава членка да предостави статут на бежанец или статут на субсидиарна закрила на гражданин на трета страна или на лице без гражданство поради нечовешко или унижително отношение по смисъла на член 4 от Хартата на територията на тази държава членка, тъй като това положение е напълно лишено от връзка с логиката на международната закрила (вж. в този смисъл решение от 18 декември 2014 г., М'В., С-542/13, ЕУ:С:2014:2452, т. 33, 43 и 44).

Материалният закон в случая е спазен – отхвърлянето на молбата на Х. Х. за предоставяне на международна закрила, не противоречи на чл. 8, ал. 1 и 9, чл. 9, ал. 1, 6 и 8, чл. 13, ал. 1, т. 1, т. 12 и т. 14 от ЗУБ, нито на транспонираните с тях разпоредби на Директива 2011 / 95 / ЕС.

По изложените съображения, съдът приема оспореното Решение № 12014 от 18.11.2024 г. на Председателя на Държавна агенция за бежанците при МС, с което на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4, във вр. чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ, му е отказано да му бъде предоставен статут на бежанец и хуманитарен статут, за законосъобразно издадено, без отменителни основания по чл. 146, т. 1 – 5 АПК, вр. чл. 91 ЗУБ. Жалбата е неоснователна и като такава трябва да се отхвърли съгласно чл. 172, ал. 2, пр. 4 – то АПК, вр. чл. 91 ЗУБ.

С оглед на гореизложеното и на основание, АССГ, Първо отделение, 45 – ти състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Х. А. Х., търсец закрила от С., ЛНЧ [ЕГН], срещу Решение № 12014 от 18.11.2024 г. на Председателя на Държавна агенция за бежанците при МС,

с което на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4, във вр. чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ, му е отказано да му бъде предоставен статут на бежанец и хуманитарен статут.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14 – дневен срок от съобщаването му на страните.